

Hồi Thứ Mười Một

THƯƠNG NGƯỜI NÊN CHUỐC HẬN

Khất Tiên cùng mọi người thẳng đến Tín Dương thành, liền tìm vào một quán rượu ăn uống. Quán rượu này từ lâu đã có tiếng là Túy tiên cư (Nơi tiên uống rượu say).

Vừa vào đến nơi Khất Tiên đã gọi đem lên mấy hu rượu. Mọi người ăn uống rất vui vẻ, nhưng đáng chú ý nhất lại là Nam Phương Ôn Sát cả ngày chẳng nói một tiếng nào. Mọi người đi thì ông theo, thấy ăn thì ông ăn, thiên hạ uống ông cũng uống, đến nỗi Khất Tiên cũng phải thăm phục tử lượng của ông ta cứ uống miết mà không hề thấy sắc mặt biến đổi.

Mọi người ăn uống đã gần no nê, Khất Tiên mới lấy vạt tay áo chùi miệng đoạn cười lớn nói:

– Tiểu tử lão cho cháu hay từ nay trở đi, trừ cái thằng cha tự xưng là cha cháu ra, tạm thời chưa có ai dám đến quấy rầy cháu nữa.

Lời nói dừng đứng này khiến ai nấy nghe qua đều ngổ ngác, không hiểu tư gì cả.

Cừu Cốc lại càng phân vân hơn.

– Có lẽ sau trận vừa qua, các cừu thù định nghỉ tay sao?

– Cháu đừng mơ mộng. Bọn người ấy một khi đầu chưa rơi thì họ vẫn còn sanh chuyện.

– Như thế thì vẫn bối không thể nào hiểu nổi.

– Cho các bạn biết, vấn đề cũng do nơi Trường bạch tứ nghĩa đấy. Nếu chúng rời khỏi Thiên độc cốc thì chẳng nói gì. Đàng này chúng lại còn bảo đi tìm ân chủ, rồi đây giang hồ sắp nổi dậy một trận sóng gió.

Cừu Cốc và mọi người cũng chưa hiểu gì cả. Riêng về Từ Thanh Thu thì mặt mày biến sắc, nhưng nàng cố lấy lại bình tĩnh, lập tức đứng dậy nói:

– Tôi có việc xin kiếu từ trước.

Khất Tiên gật đầu nói:

– Cháu nên đi là phải.

Cừu Cốc định cầm nàng lại nhưng thấy nàng vội vã xuống lầu liền buột miệng hỏi:

– Chị Thu có việc gì gấp lắm nên vội vã ra đi như thế?

Khất Tiên cười nói:

– Cháu có biết lai lịch của nàng chăng?

– Vãn bối chưa hỏi qua điều đó.

– Ha ha. Cháu thật hồ đồ, đừng nói đến con a đầu họ Từ cháu đã chẳng biết lai lịch mà ngay cả Vệ Thanh này cháu cũng chẳng hiểu gì cả.

Vệ Thanh lo sợ chặn lời ông:

– Sư phụ, người ..

– Thôi, đừng kêu réo gì nữa, mau trở về gặp cha cháu đi, kẻ lão già ấy đang nóng lòng trông đợi đấy.

Vệ Thanh chu miệng ra vẻ không muốn về, nhưng Khất Tiên đã đứng dậy cười giòn:

– Cháu không đành lòng rời hấn chăng? lão đang có việc cần, chưa thể giải quyết việc này được. Chúng ta đi thôi.

Nói dứt ông liền đứng dậy đi xuống lầu. Vệ Thanh không biết nói sao, đành vẫy tay cáo biệt Cừu Cốc đoạn theo Khất Tiên ra đi.

Giờ đây chỉ còn lại Nam Ôn Sát và Cừu Cốc hai người. Một lát sau Cừu Cốc thở dài nói:

– Thật chẳng hiểu họ làm việc gì bí mật thế?

Nam Ôn Sát cười nói:

– Lão Ôn này tuy mười mấy năm vắng mặt trên giang hồ nhưng đối với việc này cũng hiểu được đôi chút.

– Có thể cho tại hạ biết chăng?

– Giờ đây tướng công chưa cần biết đến. Đợi khi đúng lúc lão sẽ nói cho tướng công nghe.

Không quên được sự sống chết của cha, trả huyết thù cho mẹ chàng nên đối với việc bên ngoài Cừu Cốc không hề để ý lắm. Nam Ôn Sát không muốn nói ra, chàng cũng không màng hỏi đến làm gì.

Trong lúc hai người đang im lặng, Cừu Cốc bỗng nhớ đến người trung niên bịt mặt, chàng buông tiếng thở dài nói:

– Người trung niên bịt mặt lúc này trông thật giống cha ta, nhưng sao người lại không muốn cho ta gặp mặt?

Chàng đem so sánh người cha đã điểm huyết chàng cùng người trung niên kia, thì phong độ tao nhã của người trung niên sau lại giống hơn. Nhưng sao họ lại bí mật không cho chàng gặp mặt?

Càng nghĩ chàng càng thấy khó hiểu, trong lúc chàng đang suy tưởng, Nam Ôn Sát bỗng nói:

– Tướng công, lão Ôn định xin phép nghỉ ba hôm.

Lời nói của Nam Ôn Sát làm Cừu Cốc sực tỉnh trở về hiện thực, chàng ngạc nhiên hỏi:

– Lão Ôn vừa rồi lão nói gì?

– Con trai lão gửi nuôi ở gần Tín Dương thành này, lão xin phép đi thăm hấn.

– Lão cứ việc đi đi. Tại hạ đâu có quyền ràng buộc hành động của lão.

– Ngày mà tướng công đến Hà giang, tức nhiên lão Ôn xin có mặt tại đó để gặp nhau.

– Lão cứ việc đi đi, rui không đến kịp cũng chẳng quan hệ gì.

Nam Ôn Sát tỏ ra rất lưu luyến, từ từ đứng dậy đi xuống lầu.

Còn lại một mình chàng gọi điểm tiểu nhị tính tiền rồi cất bước xuống lầu. Chàng vừa đi đến rèm tre, bỗng thấy một cụ già mặc áo xanh, tay cầm gậy mây, gương mặt nhăn nheo đi đến trước mặt chàng nói:

– Hải nhi thì ra cháu ở đây, làm ông đi tìm bắt mệt.

Vừa nói ông lão liền dang hai tay ra, ôm chầm lấy người chàng. Phàm là người luyện võ thì cử chỉ lạnh lẽo dị thường, Cừu Cốc chẳng biết giáp ất gì, vội lách mình sang bên tránh né.

Cụ già như không đề phòng, nên khi ôm trật liền ngã người vào chiếc bàn vuông kê trước mặt. Cừu Cốc thấy vậy thất kinh, lật đật đưa tay đỡ lấy người ông.

Trong lúc chàng đỡ ông ta dậy thì hình như ngón tay cái của cụ già vô tình hay hữu ý bấm mạnh vào bài môn huyết của chàng.

Cừu Cốc không hề chấp nhất, liền đỡ ông ta lại ngồi trên ghế đoạn ôn tồn nói:

– Cụ đã nhìn lầm người rồi đấy. Tại hạ họ Lữ chưa từng quen biết với cụ bao giờ.

– À! Có lẽ lão đã lầm tưởng. Ai chà! Già rồi không làm gì nên cả.

Cừu Cốc chẳng nói chẳng rằng, lễ phép chào cụ già rồi cất bước ra đi. Đầu óc của chàng giờ đây chỉ nghĩ làm sao báo thù cho mẹ càng sớm càng tốt. Chàng nghĩ những thủ đoạn rất độc ác để thi hành nơi Đường gia bảo và đối phó với Thiết Kỳ Ngân Tinh.

Cừu Cốc một mình lủi thủi đi ra khỏi Tín Dương thành độ năm dặm đường thì mặt trời cũng đã khuất dần, màn đêm dần dần bao phủ. Nhưng đối với một nhân vật vu lâm, ngày hay đêm cũng chẳng thành vấn đề. Chàng vẫn tiếp tục tiến bước.

Trong bóng tối bỗng giữa đường có một bóng người, mà người đó lại là cụ già chống gậy mây lúc nãy nơi tử quán, khiến chàng không khỏi ngạc nhiên. Cụ già coi điệu bộ thì gió thổi cũng té, thế mà đã vượt qua mặt chàng lúc nào không hay.

Như đã đoán biết được đôi phần, Cừu Cốc cười thâm trầm bấm:

– Để xem người giỏi trò gì đây.

Chàng vờ như không biết đến, tiếp tục cất bước. Bất ngờ cụ già cười nham hiểm nói:

– Lữ Cừu Cốc, người chóe nên làm điều bộ. Ta biết người đã nhận ra lão phu rồi, nhưng người đã bị ta bấm thuốc Tiêu ảnh tán vào người người rồi. Đợi bảy ngày nữa, xương của người sẽ rún dần rồi tiêu tan mà chết.

Cừu Cốc nghe nói mắt lộ hung quang giận giữ quát lớn:

– Ta với lão không thù không oán, tại sao lại hạ độc thủ như thế được?

– Sự thật thì thế, nhưng nếu không làm vậy thì sao có thể sai khiến người được.

Cừu Cốc cười nhạt:

– Lão đã xem lầm người rồi, Lữ mỗ lâu nay không hề sợ người uy hiếp. Nếu lão có điều gì yêu cầu tại hạ có thể làm được, thì xin giúp ngay, dù có nguy hiểm đến tánh mạng đi nữa. Còn khi tại hạ nhận thấy không thể giúp được thì dù cho có xẻo da lóc thịt tại hạ cũng quyết từ chối ngay.

– Lão phu không nhờ người làm một việc gì cả, chỉ cần mượn người một món đồ.

– Không thể được.

Cừu Cốc hiểu ngay chủ ý của lão già là mượn thanh thần kiếm của chàng nên liền cự tuyệt ngay.

Cụ già cười nói:

– Người đừng tưởng có Long hổ cửu hoàn đơn mà có thể giải được độc này đâu.

Cừu Cốc ngẫm vận huyền công, cảm thấy không có gì khác lạ cả nên vững bụng cười lạt nói:

– Tại hạ không có thì giờ để lời thôi, khuyên lão nên thức thời một tư, tránh đường ra, nếu không đừng trách tại hạ vô lễ.

Cụ già cười nham hiểm:

– Tiêu hồn tán vô sắc vô vị nhưng kỳ độc khôn lường. Nhập vào người chỉ trong ba ngày là bột phát. Người đừng tưởng giờ đây không có việc gì thì thôi, đến khi đã bột phát thì dù cho có Đại la thiên tiên cũng khó cứu được.

Nghi một lát cụ già lại tiếp:

– Người đem tánh mạng để đùa giỡn mà làm gì. Gần đây lão phu vì có việc gấp cần mượn cây Long Tuyền Kiếm của người trong một tháng đúng kỳ hẹn, nhất định sẽ trả lại người, lão phu quyết không thất tín.

Cừu Cốc đâm khùng nạt:

– Dù cho lão có nói gì đi nữa, cũng mỗi miệng thôi. Tránh đường mau.

Vù một tiếng chưởng lực đã cuộn cuộn tấn công vào lão già áo xanh.

– Nếu người càng dùng sức lực lại càng dễ chết sớm.

Vừa nói cụ già vừa lách mình né tránh.

Cừu Cốc nào dễ chịu tin, liên tiếp nhồi thêm ba chưởng nữa, đang cơn tức giận, nội lực lại càng gia tăng cuộn cuộn trút ra như nước chảy.

Nhưng đến chưởng thứ ba, bỗng chàng cảm thấy như giữa đường đứt đoạn, tựa có một vật gì cản trở không thể dùng sức được nữa.

Lão già cười đắc ý:

– Thế nào? Lão phu có gạt người không?

Vừa nói lão ta vừa tiến bước đến gần người Cừu Cốc, định giở thủ đoạn cướp đoạt. Cừu Cốc thấy vậy thất kinh, liền đưa một ngón tay ra, một đạo hồng quang như vô hình xẹt vào người lão, khiến lão vội nhảy ra tám thước, thất thanh kêu lên:

– Người cũng đã luyện được Dung Kim Chỉ sao?

Đoạn lão trấn tĩnh lại ngay cười nói:

– Dù cho người có luyện hết võ công trong cuốn đan thư đi nữa, hôm nay cũng khó thoát khỏi tay lão.

Bỗng nhiên một giọng cười như phèng la bể vọng lại:

– Chưa chắc.

Cụ già áo xanh giật mình, một chiếc bóng lẹ làng đáp xuống. Khất Tiên đã đứng trước mặt Cừu Cốc rồi. Ông lấy tay chỉ lão già vừa cười vừa nói:

– Bọn người là người của tam cốc, sao lại càng ngày càng hèn hạ thế. Bổng không lại đi quấy rầy một thằng nhỏ. Theo ý lão ăn mày này thì câu ca dao "Vu nội tôn tam cốc" nên sửa lại là "Vu nội khi tam cốc" mới là đúng.

Cụ già trầm giọng:

– Người chớ nên chế nhạo, lão phu với hấn vốn trao đổi một cách công bình.

Khất Tiên đưa mắt nhìn Cừu Cốc hỏi:

– Có đúng vậy không?

– Lão dùng thủ đoạn nhỡ nhớp âm thầm truyền độc vào người cháu. Giờ lại đòi lấy thuốc giải độc để đổi lấy thần kiếm nữa.

– Cháu có biết hấn truyền thứ độc chi không?

– Nghe bảo là Tiêu ảnh tán.

Khất Tiên liền nổi giận, một chưởng đánh ra quát bảo:

– Lão độc vật thủ đoạn thật tàn độc.

Cụ già đưa tay chống đỡ thế công của Khất Tiên. Hai chưởng chạm nhau mỗi đòn lui lại một bước. Khất Tiên giận dữ vùng chưởng công tiếp.

Cụ già cười lạnh lùng:

– Đại la thiên chánh chưởng của người lão phu đã được biết qua rồi, cũng chẳng ra gì. Để lão phu nói rõ ràng rồi có đánh cũng chẳng muộn.

Khất Tiên dừng tay lại nạt:

– Người nói mau đi.

– Lúc này lão phu cũng đã nói qua, lão chỉ cần mượn lưỡi kiếm trong vòng một tháng, đến kỳ hạn sẽ trả lại ngay. Nếu ứng thuận thì lão lập tức trao thuốc giải ra ngay, còn không thì cứ mỗi người đi một đường vậy.

Khất Tiên đã hiểu rõ Tiêu ảnh tán của Thiên độc cốc, thiên hạ không ai có thuốc chữa, nên không khỏi lưỡng lự.

Cừu Cốc vội nói:

– Dù người có nói gì đi nữa, Lữ mỗ cũng không ưng thuận đâu.

– Biết rằng thân vật khó kiếm, song tánh mạng lại quý hơn. Đàng nào thì lão cũng không phải chiếm luôn báu vật của người mà.

Cừu Cốc cười hồn nhiên:

– Sanh tử có số. Lữ mỗ dù có bị thịt nát xương tan đi nữa cũng quyết không thể trao thân vật cho kẻ xấu để đi làm việc ác.

Cụ già cười lạnh lùng:

– Nói thế người đã cự tuyệt sự trao đổi cùng chúng ta rồi phải chăng?

Cừu Cốc vẫn tự nhiên:

– Lữ mỗ tuy là hạng mặc lưu trên giang hồ, nhưng quyết không chịu ai bức hiếp cả.

Lời nói của chàng cương nghị như đinh đóng, không hề có chút gì rung động.

Cụ già đứng sững giây lâu, rồi tung mình ra đi mất dạng.

Khất Tiên quát lớn:

– Khoan đã người đi thế nào được?

Bùng một tiếng hai người chạm chưởng trên nửa lưng trời rồi đồng rơi xuống đất, cụ già nói:

– Người với ta có đánh đi đánh lại cũng chỉ là trò cu mem, đợi lúc nào người tiến thêm đôi chút, chúng ta lại quyết một trận hơn thua chẳng muộn.

Lời nói dứt người ông lẹ làng như bay vụt cái mất dạng.

Khất Tiên đứng ngó theo buột miệng thở dài.

Cừu Cốc đến bên hỏi:

- Lão tiên bối biết người ấy chẳng?
- Hẳn là lão độc vật của Thiên độc cốc đấy.

Cừu Cốc giờ mới hiểu thì ra lão già ấy là Cốc chủ Thiên độc cốc, tức gọi Thiên độc nhân ma. Bất giác chàng thở dài than:

- Những nhân vật thành danh sao ai nấy cũng đều nhõ nhóp cả.

Khất Tiên chẳng nói chẳng rằng, bước lại gần Cừu Cốc nhìn kỹ sắc diện chàng, rồi đưa tay ra bắt lấy các mạch trong người. Giây lâu thờ dài nói:

– Con độc trùng này ác độc tột cùng. Nhiễm phải độc này chỉ sợ thiên hạ không còn thuốc có thể giải được.

Ông đi lại giang hồ lâu nay, đối với các môn độc dược có thể nói được cũng đã sành. Giờ thấy hiện tượng của Cừu Cốc liền biết ngay chàng đã bị phải một thứ độc tối ý nguy hiểm, phát ra chậm chạp nhưng chết người như chơi.

Cừu Cốc nhìn sắc mặt Khất Tiên cũng đã đoán ra được phần nào liền ôn tồn nói:

– Tiên bối chớ nên vì vãn bối mà quá quan tâm. Chẳng qua sống chết có mạng, nếu phải chết thì dù cho có trốn tránh cũng không khỏi, còn nếu mạng chưa tuyệt thì tất nhiên cũng có phương pháp cứu chữa được.

Khất Tiên cười ha hả nói:

– Luận điệu ấy lão ăn mày này không đồng ý chút nào cả. Ăn mày này từ khi nhập giang hồ đến giờ vào sống ra chết là biết bao nhiêu lần cũng đều do nơi mưu kế để thoát khỏi nguy nan. Giờ lão thấy Long Tuyền Kiếm dù quý mấy đi nữa cũng là vật ngoài thân. Vậy cháu cứ đưa cho lão đi để lấy thuốc giải, chỉ cần mạng còn thì thân kiếm lo gì không thể lấy lại được.

Cừu Cốc do dự:

- Việc này..

Khất Tiên bỗng nghiêm nét mặt tiếp lời:

– Bảo vật vốn là của cháu, nếu cháu không ưng thì lão cũng không ép. Trong người cháu hiện đang có Long hổ cửu hoàn đơn nên lấy ra uống đi. Tuy không giải được độc song cũng duy trì được một thời gian.

Cừu Cốc nghe lời lấy thuốc ra uống, đoạn đưa tay lên tháo lưỡi thần kiếm kính cẩn dâng cho Khất Tiên nói:

– Vật này đáng lý ra lão tiên bối cũng có một nửa trong ấy, giờ cháu định nhờ lão tiên bối giữ giùm. Vạn nhất nếu cháu có mệnh hệ gì, thì cũng không để cho thần vật này lọt vào tay bọn gian ác được.

Khất Tiên xúc động tiếp lấy kiếm bảo:

– Ta có thể tạm giữ cho cháu, vạn nhất nếu cháu bị rủi ro, lão sẽ lấy nó trao lại cho vợ cháu.

– Vợ cháu?

Cừu Cốc trợn tròn đôi mắt kinh dị hỏi:

– Lão tiền bối có ý chỉ Hàn Thanh Thanh chăng? Nhưng cháu với nàng đã không còn quan hệ gì nữa kia mà?

– Không phải nàng thì còn ai nữa. Giờ nó là đệ tử của lão rồi, cháu còn dám nói không được sao?

– Nàng cũng đã bái tiền bối làm sư phụ?

– Việc đã đến đây lão cũng không cần giấu diếm nữa, nàng chính là Vệ Thanh đấy.

Cừu Cốc ngạc nhiên không vừa:

– Vệ Thanh là nàng đã hóa trang đấy sao?

Bây giờ chàng mới vỡ lẽ, trách sao cử chỉ của Vệ Thanh đều giống hệt như một thiếu nữ.

Sắc mặt Khất Tiên bỗng nghiêm nghị, ông ta trầm giọng nói:

– Sự việc không còn chần chừ được nữa, cháu đã không ưng thuận việc trao đổi thuốc giải độc. Vậy thì nên lên Thái bạch sơn thử thời vận xem. Nghe giang hồ truyền tụng trên Thái bạch sơn có một cụ già tự hiệu Thái bạch tiên ông, y thuật thông thần, có thể cứu người chết sống lại nhưng ít ai có thể gặp được ông ta.

Nói đến đây ông ta thấy đôi mắt của Cừu Cốc sáng lên niềm hy vọng, và nhìn ông như chờ đợi, ông tiếp:

– Thái bạch sơn trên dãy núi cao, đến đấy có mau đi nữa, cũng phải mất mười hai mươi ba ngày. Tiêu ảnh tán của lão độc vật tuy bảo rằng bảy ngày bọc phát song cháu đã nhờ Long hổ cửu hoàn đơn chế ngự cũng được kéo dài thêm mười bữa, nửa tháng.

Ông ngưng giây lát thở dài tiếp:

– Đáng lẽ lão phải đi với cháu một thể nhưng tánh mạng của lão cũng chẳng còn bao lâu.

Cừu Cốc ngạc nhiên:

– Chẳng lẽ tiền bối cũng trúng độc sao?

Bản tính vốn trung nghĩa, chàng vừa nghe Khất Tiên cho biết tánh mạng cũng sắp nguy nan chàng còn lo lắng hơn cả bản thân chàng.

Khất Tiên lắc đầu nói:

– Không phải thế. Cháu nên gấp đi, việc này cháu có biết đi nữa cũng vô dụng.

Cừu Cốc đang định hỏi thêm thì Khất Tiên đã tung mình vút đi mất dạng.

Chàng đành đứng sững thở dài:

– Sao trên đời này phàm những người tốt lại lắm hoạn nạn!

Chàng đứng chờ thờ thần cho tới khi có một ngọn gió thoảng qua mới kéo chàng sức tỉnh, chàng nghĩ giờ ta có nên đi Thái bạch sơn hay đến Đường gia bảo?

Suy đi tính lại, chàng vẫn thấy nên đến Đường gia bảo là hơn. Trước hết đề Nam Ôn Sát khỏi chờ đợi, hai là nếu đến Thái bạch sơn mà tìm không ra thuốc giải, nửa đường bị chết thì thù mẹ ai trả hộ cho.

Nghi thế chàng nghiêng răng lắm bầm:

– Trước khi chưa bị độc được bộc phát, ta phải làm thế nào để lấy máu nhuộm đỏ Đường gia bảo mới nghe.

Giang hồ đồn đại bốn câu thơ: ... Lưỡng hồ phùng kiếm khí, Yến Triệu Thiết Kỳ Hùng thật không ngoa chút nào cả. Dọc theo hai bên bờ hồ, phần đông là thế lực của Tàn Long Cư và Hằng sơn phái. Nhưng khi vào đến Hà bắc, lại bị thế lực của Đường gia bảo bao vây. Phàm thuộc nhân vật võ lâm, không ai là không hiểu Đường gia bảo.

Cừu Cốc khỏi cần mệt nhọc đã tìm đến được Đường gia bảo một cách dễ dàng. Nhưng tai mắt của Đường gia bảo cũng đã sớm phát hiện được chàng. Chỉ vì thấy chàng tuổi nhỏ, đơn độc một mình, nên tưởng rằng là bạn, qua đường ghé thăm thành thử chỉ phái người theo dõi, chứ không hề có phản ứng khó dễ.

Đường gia bảo được xây dựng nơi hướng Đông nam, cách Hà giang độ năm dặm trên một hòn núi đất, xây cất hùng vĩ, khí phách vô cùng. Xa xa nhìn vào như một thành trì nhỏ của các bậc vua chúa. Cừu Cốc đứng nhìn địa thế giấy lát, cười nhạt hai tiếng đoạn cất bước tiến thẳng vào thành.

Thị trấn nơi đây dân cư đông đúc, bán buôn rất thịnh vượng, nhưng lòng Cừu Cốc giờ đây đâu còn hứng thú để xem người ngắm cảnh. Chàng lăm lăm bước vào một khách sạn mượn phòng xong, rồi lại quay tìm một quán rượu để uống.

Cừu Cốc không biết uống rượu, hôm nay định mượn ít rượu giải sầu, đợi đến tối sẽ đến Đường gia bảo hành sự. Không dè vừa uống ba ly đã thấy đầu óc choáng váng, nghĩ đến thân phận tuổi mới chừng này mà đã phải vướng vào ân oán giang hồ, bỗng chàng thở tiếng thở dài não ruột.

Nghi đến thuốc độc trong người, tạm thời được duy trì tính mệnh, song cũng chỉ được mười bữa nửa tháng thôi, rồi chàng cũng tiêu tan theo cát bụi. Mới hồi nào đây một nhà ba mạng đang sống yên vui nơi Phỉ thúy cốc, vậy mà giờ mẹ chết, cha lạc, mạng mình cũng khó bảo toàn.

Mặt chàng hiện lên một sắc thái khó tả. Giữa đôi mi sát khí ẩn hiện, trông ánh mắt dễ sợ lạ thường.

Cùng lúc ấy bỗng chàng nghe văng vẳng bên cạnh bàn một cụ già vừa nhấm rượu và nhịp bàn ca rằng:

*Mười năm nung chí
Vạn lý châu du
Nhớ đến những ngày buồn vui tại Ngu linh
Lệ đã rơi
Mà thơ chưa cạn hứng
Hồi thi nhân
Kêu gào lên những nỗi uất
Nhưng
Đời là thế
Sầu hận mà chi
Chỉ là hư vô của ảo mộng
Say lên đi
Kẻ si bao giờ cũng đi đôi với sắc tửu.
Nhưng đã là trai trong thời loạn
Hãy can trường thờ mình công...*

Tiếng nhịp đều đều, giọng ngâm trầm bổng, khiến ai nấy nghe cũng phải chú tâm.

Cừu Cốc vội quay đầu nhìn lại, chàng thấy một cụ già tóc bạc, tư thái phong lưu mãi thượng tay nâng ly rượu, tay gõ xuống bàn, bên cạnh ông lại còn một thiếu nữ hồn nhiên điểm lệ.

Thiếu nữ vừa thấy mặt Cừu Cốc liền lấy tay lắc lắc ông già cười nói:

– Ông nhìn kìa, gương mặt y hằm hằm như muốn nuốt sống ai.

Cụ già từ nãy vẫn lim dim đôi mắt, nghe cháu gọi vội mở mắt ra nhìn, rồi lại lim dim ôn tồn nói:

– Con gái gì mà mở miệng ra đã nói bậy rồi.

Nói dứt ông lại đưa ly rượu lên miệng nhấm, đoạn tiếp tục gõ bàn hát:

*Cánh chim ngàn dặm một nỗi sầu
Rượu nồng muốn hát chẳng nên câu
Trăng rụng sương tàn người chưa ngủ
Tiếng khóc chinh phu đã bạc đầu*

Câu hát chứa đựng ý của kẻ si bất đắc chí, người anh hùng trong tuổi về già.

Cừu Cốc càng nghe càng cảm thấy thích thú, đưa mắt nhìn ông mấy lượt.

Cụ già bỗng nhiên mở mắt cười lớn nói:

– Trong cảnh tương đồng mượn rượu giải khuây, cậu bé kia một mình ngồi

nhấm, sao chẳng đến cùng bàn lão cho vui.

Cừu Cốc nãy giờ đã có ý muốn là quen với vị anh hùng này rồi, song ngặt vì có cô cháu gái ngồi bên, nên ngần ngại chưa dám. Giờ cụ già đã lên tiếng mời, chàng không ngần ngại đứng dậy đến trước mặt cũng kính:

– Tiên sinh cao nhân nho si, văn bối may được làm quen thật là tam sinh hữu hạnh.

Cô cháu gái ngồi bên cạnh bỗng cười khúc khích nói:

– Sao mà chán ngắt.

Cừu Cốc giả vờ không nghe không thấy, lai cũng kính hỏi nơi ở cùng danh tánh.

Cụ già liền thò tay vào túi lấy ra một nén bạc ném lên bàn, vừa đứng dậy vừa nói:

– Nhà lão cách đây không xa, xin mời đến đây nói chuyện cho tiện hơn.

Cừu Cốc thấy giờ còn quá sớm, đợi đến canh hai hành sự cũng chẳng muộn, nên liền gật đầu ưng thuận.

– Như vậy thật là hay, ngặt làm phiền lão bá cùng cô nương, nên lòng áy náy không yên.

Cô gái nãy giờ nín cười, giờ không dằn được cười nói:

– Nói đi nói lại nửa ngày, toàn là những tiếng không ăn nhằm vào đâu cả.

Cụ già đưa mắt nhìn cô gái rồi cất bước ra đi. Cừu Cốc một lần nữa bị cô gái châm chọc nên trong lòng rất khó chịu, nhưng vẫn im tiếng lặng thinh.

Cụ già tay vịn vào vai cháu gái, bước đi chậm chạp và như khó khăn lắm. Cừu Cốc vừa chậm rãi lùi bước theo sau.

Cừu Cốc thấy cụ già có vẻ yếu đuối, định tiến lên đỡ phụ cho cụ một bên, nhưng vừa ra khỏi lều chàng ngạc nhiên không thể tưởng tượng, chàng cứ đuổi theo mà chẳng hơn được hai ông cháu họ.

Ba người đi một hồi lâu đã ra khỏi thành. Bỗng cụ già dừng chân lại một nơi bốn bề trống toàn liễu, chính giữa là một căn nhà nhỏ. Cụ quay đầu lại nói với Cừu Cốc:

– Đây là tệt xá của lão mời cậu vào chơi.

Cừu Cốc nhìn lên cổng tre, thấy treo tấm gỗ đề hai chữ mạ vàng: Cố viên. Chàng không kịp suy nghĩ ý nghĩa của hai chữ ấy thì cụ già đã hối hả mời chàng vào nhà.

Trước nhà là một phòng khách hết sức sạch sẽ, bốn bên vách treo những câu đối cổ kim. Bên cạnh là một thư phòng, trên giá chất đầy những thư văn, Cừu Cốc nhìn thấy định buột miệng khen nhưng lại sợ thiếu nữ chọc ghẹo nên đành lặng

thinh.

Thiếu nữ đưa mắt nhìn chàng cười hỏi:

– Công tử có cảm tưởng gì đối với căn nhà này?

Cừu Cốc khẽ cười nói:

– Rất tốt!

Thiếu nữ bỗng chu miệng nói:

– Lời nói không đi đôi với ý nghĩ, rõ ràng là nói cho qua đấy thôi.

Cừu Cốc cười:

– Thật đấy chứ.

Cụ già đứng bên bỗng rầy cô gái:

– Hồng nhi, tính cháu rầy hoài vậy không thay đổi, mau gọi đem trà lên.

Đoạn cụ quay sang Cừu Cốc nói:

– Con nhỏ vì lão quá cứng thành hư, xin cậu chớ nên chấp nhất.

Mặt đỏ bừng, Cừu Cốc vội nói:

– Chẳng dám.

Lúc ấy ở dưới nhà một cô tớ gái bưng nước lên, cụ già bưng tách trà mời Cừu Cốc và tự giới thiệu:

– Lão phu tên gọi là Liễu Vinh Niên vì ở Cố viên này lâu năm nên thiên hạ gọi là Cố viên lão nhân.

Cừu Cốc nghiêng mình lễ phép:

– Thì ra là Liễu lão tiên sinh, lâu nay cháu đã từng ngưỡng mộ.

Liền đó từ sau nhà có tiếng cô gái chen vào:

– Trước kia công tử chưa hề nghe qua tên ông, vậy mà bảo là ngưỡng mộ thì quả thật khách sáo.

Cố viên lão nhân ôn tồn đỡ lời:

– Nó là cháu gái duy nhất của lão, tên là Liễu Hồng Liễu.

Cừu Cốc nhìn nàng gật đầu, tỏ vẻ lễ độ. Sau khi tự giới thiệu xong cụ già đột nhiên hỏi:

– Xin mạn phép hỏi cậu tôn tánh quý danh! Có biết lão phu định mời cậu đến đây để làm gì không?

– Tại hạ họ Lữ tên Cừu Cốc. Không hiểu tiên sinh gọi cháu đến đây có điều gì dạy bảo?

– Lão phu thấy cậu anh tuấn hiên ngang, thần nghi đầy đủ, đoán cậu đã luyện qua nội công tuyệt đỉnh. Chỉ vì giữa mi tâm cậu có một đường đen, chứng tỏ cậu

đã bị trúng độc. Sợ cậu không để ý đến nên mới mời cậu đến đây.

Cửu Cốc nghe nói cảm động thở dài:

– Liễu tiên sinh thật là huệ nhãn chẳng sai. Tại hạ bị kẻ gian ám toán nên đã trúng độc.

Cụ già đến bên người chàng, đứng gần xem xét kỹ lưỡng rồi lại lấy tay thăm dò mấy nơi huyết mạch, bỗng cụ lắc đầu thất vọng:

– Lão phu cũng biết được chút ít y dược, song đối với chất độc này đành phải bó tay.

– Tại hạ trúng chất Tiêu ảnh tán là một chất độc thiên hạ đều kiêng, nếu không được thuốc giải của kẻ ấy sợ e khó sống.

Cố viên lão nhân vừa lắc đầu vừa đi vào trong phòng. Một lát đem ra một lọ thuốc trao cho Cửu Cốc nói:

– Phàm người biết thuốc đều phải có lòng nhân. Lão phu tự thẹn không thể giải được độc ấy. Nhưng lọ thuốc này cũng có thể duy trì được mạng sống trong một thời gian, lúc ấy cậu có thể tìm phương pháp khác để cứu chữa.

Cửu Cốc đứng dậy tiếp lấy lọ thuốc xúc động nói:

– Bèo nước tương phùng mà nhận được sự hậu đãi của tiên bối, tại hạ thật cảm ơn đức vô ngần.

Liễu Vinh Niên khoác tay nói:

– Lão đã tự hổ thẹn không giải được cho công tử, giờ lại nói đến ơn với nghĩa khiến lão không yên.

Ngừng lại giây lát lão tiếp:

– Công tử đơn thân đến Hà giang, không hiểu có việc chi chăng?

Cửu Cốc không muốn nói dối nhưng cũng không tiện đem việc báo thù ra nói, đành đáp:

– Tại hạ đến đây chỉ để chờ một vị tiên bối.

Liễu Vinh Niên dò xem sắc diện, biết Cửu Cốc có việc lo riêng, nên cũng không hỏi nữa, quay sang đưa tờ giấy bảo:

– Mau vào thu dọn phòng đông, để khách nhân yên nghỉ.

Cửu Cốc vội vã đứng dậy.

– Tại hạ đã có mướn phòng trong thành, thật không dám quấy rầy đến lão tiên sinh. Đa tạ. Đa tạ.

– Ha ha công tử khiêm tốn như thế đâu phải là mặt anh hùng. Lão còn định nói chuyện với công tử nhiều nữa kia mà.

Cửu Cốc thấy thế không dám chối từ nữa, đành lại ngồi xuống ghế.

Cố viên lão nhân là người thông kim bác cổ nên đem nhiều chuyện bàn luận với Cừu Cốc. Nhưng vì chàng đang có tâm sự riêng, còn tâm trí đâu mà đối đáp. Hồng nhi đứng bên bỗng cười lên nói:

– Người ta đã đi một ngày cần được nghỉ ngơi, ông cứ nói hoài sao được.

Cụ già cười ha hả vừa đứng dậy nói:

– Nếu cháu không nhắc lão quên mất, xin mời công tử cứ vào an nghỉ. Mai chúng ta lại trò chuyện tiếp.

Nói dứt cụt tay chào rồi vào sau nhà.

Hồng nhi đợi cho cụ già đi rồi mới nói với Cừu Cốc:

– Giờ còn sớm chưa đến canh hai, công tử cứ yên tâm nghỉ ngơi một lát.

Cừu Cốc không khỏi giật mình, thiếu nữ thấy vậy chỉ cười rồi đi thẳng ra sau nhà.

o O o